

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/110/2019
Identifikačné číslo spisu: 1314225434
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1314225434.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. I., bývajúceho v X., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s.r.o., so sídlom v Bratislave, Žilinská č. 14, proti žalovanej O. L., s miestom podnikania v X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského č. 2, o určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 44 Cpr 5/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2018 sp. zn. 6 CoPr 2/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. februára 2017 č. k. 44 Cpr 5/2014-131 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že dohoda o skončení pracovného pomeru medzi ním a žalovanou je neplatná. Žalovanej priznal náhradu trov konania a v ďalšom výroku priznal svedočné svedkyňi Q. H.. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že 17. septembra 2014 uzatvorili strany sporu dohodu o skončení pracovného pomeru. Uviedol, že podľa čl. I. tejto dohody pracovný pomer žalobcu založený pracovnou zmluvou zo 6. mája 2013 mal skončiť dohodou k 30. septembru 2014. Podľa čl. II. dohoda o skončení pracovného pomeru bola uzavretá na návrh zamestnanca a zamestnávateľa bez uvedenia dôvodu. Podľa čl. III. sa zamestnávateľ zaviazal zamestnancovi vysporiadať všetky záväzky vyplývajúce zo Zákonníka práce a podľa čl. IV. dohoda nadobudla platnosť a účinnosť dňom jej podpisu oboma zmluvnými stranami. Zmluvné strany prehlásili, že ju uzatvorili na základe vážnej a slobodnej vôle, ich zmluvná voľnosť nebola obmedzená, ustanovenia zmluvy boli pre nich zrozumiteľné a určité, neuzavreli ju v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok alebo v omyle. V konaní bolo preukázané, že listom z 28. októbra 2014 žalobca oznámil žalovanej odstúpenie od tejto dohody. Ako dôvod odstúpenia uviedol nesplnenie záväzkov zamestnávateľa v zmysle čl. III. dohody a súčasne žalovanú požiadal o vyplatenie 0,5 hodiny nadčasov za každý odpracovaný týždeň. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Dohoda o skončení pracovného pomeru obsahovala podľa súdu prvej inštancie všetky podstatné náležitosti tohto právneho úkonu. Uviedol, že list žalobcu z 28. októbra 2014 označený ako

odstúpenie od dohody o skončení pracovného pomeru považoval za úkon, ktorým sa žalobca dovolal neplatnosti tejto dohody a nie odstúpenia od nej, pretože odstúpenie od takejto nie je možné v zmysle Zákonníka práce, ktorý takýto inštitút neupravuje, keďže umožňuje iba odvolanie výpovede. Okrem toho v zmysle Občianskeho zákonníka od zmluvy možno odstúpiť len ak to je v zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. V dohode o skončení pracovného pomeru možnosť odstúpenia od nej nebola dojednaná a preto od nej žalobca nemohol platne odstúpiť. Následné tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe o konaní v omyle, resp. pod tlakom žalovanej súd prvej inštancie považoval za nepreukázané. Vzhľadom na vyjadrené závery súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je vyššie uvedené.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. februára 2018 sp. zn. 6 CoPr 2/2018 na odvolanie žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru a vo zvyšku odvolanie odmietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V prejednávanej veci sa žalobca v konaní domáhal určenia neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru z dôvodu uvedenia jeho osoby do omylu zo strany žalovanej pri jej uzatváraní. Odvolací súd mal zhodne so súdom prvej inštancie za to, že ani prípadný omyl žalobcu pri uzatváraní dohody o skončení pracovného pomeru by nespôsobil jej neplatnosť. Uviedol, že by mal za následok len vznik práva žalobcu od tejto dohody odstúpiť, a teda už len z tohto dôvodu žalobe o neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru nebolo možné vyhovieť. Žalobca sa okrem určenia neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru domáhal aj mzdových nárokov (doplatok mzdy za 6/2014, doplatok náhrady za dovolenku 7/2014, doplatok mzdy za 8, 9/2014, mzda a príplatok za prácu vo sviatok 4, 6/2014, náhrada mzdy za nevyčerpanú dovolenku do 30.9.2014, stravné), ktoré vyčíslil sumou 1.948,82 eur. Súd prvej inštancie ho následne vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu 116,50 eur, no keďže žalobca tento poplatok nezaplatil, okresný súd uznesením konanie v tejto časti zastavil, čo bolo potvrdené aj uznesením odvolacieho súdu. Uvedené znamená, že právoplatnosťou uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým došlo k zastaveniu konania v časti vyššie špecifikované mzdové nároky žalobcu v celkovej výške 1.948,82 eur prestali byť predmetom konania. Vzhľadom na to súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom o tomto nároku žalobcu správne nerozhodol. Pokiaľ teda žalobca v odvolaní požaduje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.948,82 eur s prísl., odvolaním napadol neexistujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie. Preto odvolací súd odvolanie v tejto časti odmietol podľa § 386 písm. b/ CSP. Odvolací súd následne dodal, že žalobca síce podaním z 25. septembra 2016 (č. l. 95) žalobu rozšíril o mzdové nároky, ohľadom ktorých už bolo konanie právoplatne zastavené a o nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.10.2014 do 15.10.2015, no z konania pred súdom prvej inštancie je zrejmé, že na pojednávaní dňa 26.9.2016 vyhlásil uznesenie, ktorým uvedenú zmenu petitu žaloby nepripustil. Na základe uvedeného aj v prípade odvolania čo do náhrady mzdy za obdobie od 1.10.2014 do 15.10.2015 žalobca odvolaním napadol neexistujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie a preto odvolací súd aj v tejto časti odvolanie odmietol podľa § 386 písm. b/ CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť a dôvodnosť ktorého odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Vádu konania uplatnenú v zmysle § 420 písm. f/ CSP odôvodnil nevykonaním ním navrhnutých dôkazov a to výsluchu svedkov T. K. a X. Y. K naplneniu uvedenej vady došlo podľa jeho názoru aj z dôvodu neustáleho nepripúšťania otázok na svedkov zo strany súdu, ktorí mohli objasniť predmetnú situáciu. Rozhodnutie odvolacieho súdu označil v zásade len za stručnú rekapituláciu rozhodnutia súdu prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia toho, prečo odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. V zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP nesúhlasil so závermi odvolacieho súdu, ktorý vec nesprávne právne posúdil. Na preukázanie svojho tvrdenia poukázal na to, že samotný súd prvej inštancie odkázal na § 49 a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Právny úkon je neplatný, ak ho urobila konajúca osoba v omyle vychádzajúcom zo skutočností, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútku nerobí právny úkon neplatný“. Uvedené ustanovenie nebolo v konaní pred súdmi nižších inštancií zohľadnené. Jeho vôľa uzatvoriť dohodu o skončení pracovného pomeru bola viazaná na to, že mu bude vyplatené všetko, na čo má zákonný nárok, čo sa však nestalo a teda došlo k uvedeniu jeho osoby zo strany zamestnávateľa do omylu. Na základe uvedeného navrhuje zrušenie rozsudku odvolacieho súdu spolu s

rozsudkom súdu prvej inštancie s tým, že vec bude vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná k dovolaniu uviedla, že ho navrhuje odmietnuť, pretože ho v časti považuje za neprípustné a v časti nevymedzené príslušným dovolacím dôvodom.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie dovolaním napadnúť (úspešne). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6.1. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.2. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť ním podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého videl porušenie práva na spravodlivý proces jednak v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, a k o a j nedostatkami v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza, že nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietal dovolateľ. Mal pri tom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami [viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03].

9. K námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na

dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

9.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

9.2. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci odvolací súd v časti potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP, a v tomto rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v časti odvolanie odmietol z dôvodu, že bolo podané proti neexistujúcim výrokom rozsudku súdu prvej inštancie. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd a rovnako tak súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobcu. Dovoláním napadnutý rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd vyvodili svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení svojich rozhodnutí riadne a presvedčivo. Súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd mali z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca sa nedôvodne domáhal neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa presvedčenia dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

10. K námietke dovolateľa, ktorý súdom vytýkal aj nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, či neúplne a nedostatočne zistený skutkový stav, dovolací súd pripomína, že u ň podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (por. R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri sp. zn. 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

11. Žalobca následne zastáva názor, že jeho dovolanie je dôvodné aj podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad ustanovení Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

13. V danom prípade žalobca namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie veci, ničím však nevysvetlil, riešenie ktorej právnej otázky, dovolacím súdom dosiaľ rozdielne riešenej, zakladá prípustnosť jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

14. Sama polemika strany podávajúcej dovolanie s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

15. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. Žalobca v danom prípade túto (procesnú) povinnosť nesplnil.

16. Na adresu dovolania žalobcu treba znova pripomenúť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, pri jej riešení ale nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe odvolacieho súdu preto, lebo jeho jednotlivé senáty zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich rozdielnom rozhodovaní.

17. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vtedy, keď dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je povinný označiť rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o dovolateľom nastolenej právnej otázke rozhodoval rozdielne (pozri napr. rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 179/2017, 2 Cdo 37/2018, 3 Cdo 48/2018, 4 Cdo 21/2017, 6 Cdo 22/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 141/2017). Skutočnosť, že dovolateľ, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, neuvedie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sú rozdielne, je dovolacím súdom považovaná za absenciu náležitostí dovolania v zmysle § 431 až § 435 CSP (pozri napr. rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 206/2016, 8 Cdo 141/2017, 8 Cdo 50/2017).

18. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 420 písm. f/ CSP, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné v zmysle § 447 písm. c/ CSP odmietol; vo zvyšnej časti, vzhľadom k tomu, že žalobca nevymedzil dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.